

under Armen og en henrivende lille Pige ved Haanden, — en lykkelig Familjefader, der havde fundet sit Kald her i Livet som Agent i Tinknapper eller maaske grundet en velsignelsesrig Eksistens paa en Forretning med Klosetpapir. Og der kom Studenter og Soldater, leende unge Piger og surt smilende gamle Damer, alle udluftende hver sit lille, hyggeligt indrettede Sneglehus, der for dem betød den hele Verden. Beskedne Folk! Lykkelige Mennesker! Brave, rettroende Sidenius'er.

Han foer sammen ved det hæse Stød i en Dampfløjte. En stor Fragtdamper gled ud af Havnen under kraftige Stempelslag. Solen spejlede sig i dens sortmalede Skrog, og Røgen væltede ud over Skorstensranden som Bunker af sort Uld. Kaptejnen stod paa Kommandobroen med Haanden paa Signalskiven. Over Agterstavnen saaes det engelske Handelsflag.

Der vaagnede ved dette Syn en heftig Længsel hos Per efter at rejse . . . efter at komme bort og begynde sit Liv fra nyt i en anden Jordbund, mellem andre Mennesker . . . at søge over til Amerika, til Avstralien eller endnu længere bort, til et eller andet fjernt og ukendt Land uden Degnesjæle og uden Kirkeklokker.

Tanken var ham slet ikke fremmed, Fristelsen ikke ny. Og hvad hindrede ham vel egentlig? Han kendte intet til den Hjemstavnens Trolddomsmagt, som Neergaard hin Nat havde talt om og selv var bleven et Offer for. Med det gamle Nyboderhjems forestaaende Opløsning vilde han tilmed miste sin allersidste Tilflugt herhjemme. Og var det ikke haabløst at vente sig nogen Fremtid i dette lille vanrøgtede Land, der af Skæbnen syntes bestemt til en snarlig Undergang? Han havde i disse Dage efter Højbaads-